

10 Αυγούστου 2014

Μνήμη Γέροντος Ζωσιμά (†10 Αυγούστου 2010)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Δεν θα επεκταθώ στο ποιος ήταν ο Γέροντας Ζωσιμάς αφού υποθέτω πολλοί θα το πράξουν σε μεγαλύτερη έκταση.

Με λίγα και απλά λόγια, μπορούμε να πούμε ότι ο Ζωσιμάς Μοναχός, ήταν ένας χαρισματούχος μοναχός, τέκνο πίστης και υπακοής.

Έζησε πολλά χρόνια ως μοναχός στην Μονή Αγίου Παντελεήμονα Πεντέλης και βοήθησε τα μέγιστα στην οικοδόμησή της αφού ως κοσμικός ήταν οικοδόμος. Ήταν υποτακτικός του μακαριστού γέροντα Σίμωνα Αρβανίτη ενώ έγραψε συνολικά 5 βιβλία για την ζωή και το έργο του, ομολογώντας την αγιότητα του Γέροντά του και ταυτόχρονα, οικοδόμησε την πνευματική ζωή πολλών συνανθρώπων μας που τα μελέτησαν..

Ακολουθώντας τον γέροντα Σίμωνα, ο οποίος λόγω προβλημάτων υγείας αποχώρησε από την μονή του Αγίου Παντελεήμονα και έμενε στον κόσμο, ο π. Ζωσιμάς βρέθηκε (μετά τον θάνατο του γέροντα του) να ζει για 20 και πλέον

χρόνια σε ένα μικρό σπιτάκι στο Χαλάνδρι της Αθήνας. Όμως, αν και ζούσε στον κόσμο, αγωνιζόταν ως ένας αληθινός ασκητής της ερήμου, με ατελείωτες ώρες ολονύκτιας προσευχής και ορθοστασίας. Οι ώρες του ύπνου του ήταν ελάχιστες και ουδέποτε χάλασε το μοναχικό του τυπικό, το οποίο του καθόρισε ο μακαριστός γέροντάς του Σίμων Αρβανίτης. Όλη του η ζωή, μέχρι την τελευταία του πνοή, κυλούσε μέσα στην προστασία του γέροντα Σίμωνα και ο π.Ζωσιμάς, ουδέποτε παρέκκλινε από τις εντολές και τις οδηγίες που του έδωσε όταν ήταν εν ζωή. Έκανε υπακοή μέχρι της οσιακής κοίμησης του.

Μνημόνευε εκατοντάδες ονόματα στην προσευχή του, συνήθως μετά από την απογευματινή παράκληση στην Παναγία και καθημερινά πλήθος κόσμου συνέρρεε για να πάρει την ευχή του, ακόμα και με μεγάλα πούλμαν. Απαντούσε δεκάδες τηλέφωνα όλη την ημέρα. Ο ίδιος ως μοναχός, δεν εξομολογούσε, όμως οι θεόπνευστες συμβουλές του στήριζαν δεκάδες ψυχές και έφεραν πλήθος πιστών κοντά στην εκκλησία. Τόνιζε πάντα σε όλους ότι «τα πιο βασικά στην χριστιανική ζωή είναι: Η εξομολόγηση, η συχνή Θεία Κοινωνία, η νηστεία και η μελέτη πνευματικών βιβλίων», πράγματα που έκανε και ο ίδιος καθημερινό βίωμα του, ακόμη και μετά την αποχώρηση του από την Μονή του Αγίου Παντελεήμονα. Διατηρούσε με ευλάβεια ένα μεγάλο Σταυρό του Χριστού μας, τον οποίο κληρονόμησε από τον Γέροντα του Σίμωνα, με τον οποίο σταύρωνε τους προσκυνητές που τον επισκέπτονταν.

Κατά καιρούς, πήγαινε στο Άγιο Όρος και στην πρώτη επίσκεψη του στον Γέροντα Παΐσιο, όπου πρώτη φορά έβλεπε ο ένας τον άλλο, ο τελευταίος τον κάλεσε κατ' ιδίαν και του είπε «τους πνευματικούς αγώνες που κάνεις, τους έκανα και εγώ». Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ο γέροντας Παΐσιος είχε επισκεφθεί δια της χάριτος τον π. Ζωσιμά στο Χαλάνδρι και είχαν σύντομη συνομιλία, όπως ακριβώς δια της χάριτος επίσης είχαν συνομιλία ο γέροντας Πορφύριος με τον Γέροντα Σωφρόνιο ο ένας ευρισκόμενος στο Έσσεξ Αγγλίας και ο άλλος στην Ελλάδα.

Ο π.Ζωσιμάς συκοφαντήθηκε πολύ ενόσω ζούσε και πολύ συνέπασχε με όσους είχαν τον σταυρό των συκοφαντιών και των αδικιών. Ο ίδιος έλεγε πάντα σε όλους, κάτι που και ο ίδιος έκανε πράξη: «Να μην στεναχωριέσαι όταν σε αδικούν ή σε κατηγορούν. Να κάνεις προσευχή και να ανάβεις κερί για αυτούς που σε κατηγορούν και να τους ευχαριστείς, διότι χωρίς αυτά δεν σώζεσαι». Πόσες και πόσες ώρες έκανε κομποσχοίνι για όσους τον είχαν αδικήσει... Πόσες φορές έκανε προσευχή όταν άκουγε ότι κάποιος τον κατηγορούσε... Η ζωή των συκοφαντιών (μια ζωή την οποία πέρασε και ο Άγιος Νεκτάριος, τον οποίο ο π. Ζωσιμάς είχε σε ευλάβεια), ήταν μια ζωή που διαπέρασε όλα τα στάδια του καθημερινού βίου του. Όσο όμως τον κατηγορούσαν, τόσο αυτός προσευχόταν και τόσο έλαμπε ως

γνήσιος δούλος Θεού, με την υπομονή, την σιωπή και την ταπείνωση την οποία έδειχνε.

Ως άνθρωπος Του Θεού και ενώ ολόκληρη σχεδόν η Ελλάδα κατέκρινε την Μονή Βατοπαιδίου για το δήθεν γνωστό σκάνδαλο, ο π. Ζωσιμάς θλιβόταν και έκανε έντονη προσευχή για το θέμα αυτό. Έβλεπε και γνώριζε το άδικο της όλης υπόθεσης και ήξερε για το τεράστιο έργο της μονής Βατοπαιδίου. Έλεγε για το θέμα αυτό ο Γέροντας: «Ο π.Εφραίμ (ηγούμενος της μονής Βατοπαιδίου), έχει κάνει μεγάλο έργο. Και μόνο οι 100 και πλέον πατέρες που έχει υπό την καθοδήγηση του, είναι ένδειξη της μεγάλης πνευματικότητάς του και με τις προσβολές και τις αδικίες που δέχθηκε, η Παναγία τον κρατάει στα χέρια της». Επίσης ο π. Ζωσιμάς, εκτιμούσε πολύ τον Μητροπολίτη Λεμεσού Κύπρου κ.κ. Αθανάσιο. Συνέπασχε για αυτόν και έκανε κομποσχοίνι όταν αυτός αδικείτο προ ετών.

Η ζωή του ήταν μέσα στην χάρη του Χριστού μας. Τα περιστατικά που τα αποδεικνύουν αυτά είναι δεκάδες και πολλοί θα ομολογήσουν για το έργο του.

Μια ευλαβής χριστιανή που ευλαβείτο και συμβουλευόταν τον Γέροντα Παΐσιο στεναχωρέθηκε πολύ μετά την κοίμηση του και έδειχνε απαρηγόρητη. Μια μέρα είδε στον ύπνο της μια ταμπέλλα που έγραφε «Προς π. Ζωσιμά» παρόμοια με την ταμπέλλα που οδηγούσε τους προσκυνητές στο κελί του πατρός Παϊσίου στην Παναγούδα Αγίου Όρους. Από τότε η γυναίκα (ρωτώντας και μαθαίνοντας, διότι δεν ήξερε ποιος ήταν ο π.Ζωσιμάς) κατάλαβε πως ήταν θέλημα Θεού να καταφεύγει για τα προβλήματα της στον π.Ζωσιμά αντί στον π.Παΐσιο, αφού ο τελευταίος είχε κοιμηθεί. Από αυτό το περιστατικό και μόνο, ο κάθε ένας μπορεί εύκολα να αντιληφθεί για το ποιος ήταν ο π. Ζωσιμάς.

Η γνωστή μακαριστή Κύπρια μοναχή Μαρία Ψηλή, διηγούμενη με θαυμασμό την επίσκεψή της στον π. Ζωσιμά μας ανέφερε πως ο γέροντας σταύρωσε την Αγία Γραφή και της έδωσε να διαβάσει «στην τύχη» ένα χωρίο για ψυχική ωφέλεια. Όπως αναφέρει η Μαρία (που ως γνωστό έπασχε από πάμπολα προβλήματα υγείας) η Αγία Γραφή άνοιξε στο σημείο που λέει «...αράτο τον σταυρό αυτού και ακολουθείτο μοι...» και ήταν ακριβώς το βάλσαμο που εκείνη την περίοδο χρειαζόταν η ψυχή της για να πάρει κουράγιο στα πολλά προβλήματα που αντιμετώπιζε.

Τα προβλήματα υγείας τα οποία αντιμετώπιζε ήταν μεγάλα και ο πόνος για πολλά από αυτά ήταν ανυπόφορος. Ποτέ όμως δεν τον άκουσε κανείς να παραπονιέται. Σήκωνε τον σταυρό των σωματικών του ασθενειών αγόγγυστα.

Στην κηδεία του, που έγινε εν μέσω καλοκαιρινών διακοπών, στις 11/8/2010 στην Μονή Αγίου Παντελεήμωνα Πεντέλης παραβρέθηκε πλήθος κόσμου. Ναι μεν ο πόνος ήταν μεγάλος για το κενό που άφησε αλλά, η παρηγοριά για την μεσιτεία του προς τον Χριστό μας, άφησε σε όλους μια εσωτερική χαρά, χαρά που αφήνουν μόνο οι γνήσιοι δούλοι του Θεού.

Την ευχή του νάχουμε!

Κλεάνθης Συμεωνίδης, Λευκωσία